

မင်းမြတ်သူရ

နဝမမြောက်ကျမ်းစာ

တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိ လွန်စွာကျော်ကြားသော ဆေးဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်ဆိုသူသည် အိပ်ရာထဲတွင် တရားမှတ်ရင်း သေဆုံးသွားသဖြင့် ကျန်ရစ်သူမိသားစုမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေ၏။

ဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်သည် စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်၍ သနားကရုဏာသက်တတ်သူ ဖြစ်ရကား ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ဆွေမျိုးသားချင်းများမှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို အိမ်သို့ခေါ်ယူ၍ ကျွေးမွေးပြုစုထားလေ၏။

ထိုသူတို့ မှာ ဆရာကြီး၏ ဇနီးဘက်မှ အမျိုးအဆွေများ ပင်ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ သည် စိတ်သဘော ထား ယုတ်မာသူများ ဖြစ်ရာ ဆရာကြီး သေဆုံးကြောင်းသိလျှင် အိမ်၌ ရှိသမျှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ယူငင်ကြလေ၏။

ထိုသို့ ယူငင်ရင်း တူမနှစ်ယောက်မှာ ငွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးကို သူယူမည်၊ ငါယူမည်ဟု ငြင်း ခုံကာ ရန်ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် ထဘီများကျွတ်သည့်တိုင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြလေ၏။

တူတော်မောင်နှစ်ယောက်မှာ လည်း ဓာတ်စက်ကြီးတစ်လုံးကို အဝေမတည့်သည် နှင့် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ရန်စောင်နေကြ၏။ ကျန်သော အမျိုးအဆွေတို့ မှာ လည်း ဆရာကြီး၏ ဈာပနကိစ္စကို စိတ် မဝင်စားဘဲ

အမွေကိစ္စများကိုသာ စုဝေးတိုင်ပင်နေကြ၏။

တိုင်ပင်ရင်းမှာ ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်လိုမှန်းထားစိတ်ဖြင့် ငြင်းခုံ ကြကာ ရန်ပွဲများ ဖြစ် ပွားလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးအဆွေတစ်ယောက်က ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးတရားကို မျှ မထောက်ထားဘဲ

“ကျုပ်တို့ ဒီလို ငြင်းခုံနေရင်တော့ လေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီး ဒီအိမ်ကြီးက အမြန်ဆုံးဆင်းကြမယ်”

ဟု ပြောလေရာ လောဘဇောကပ်နေသူတို့ သည် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ မိမိ အလိုရှိရာ ပစ္စည်းများ ကို သူ့ထက်ငါ အလှအယက် သယ်ချသွား လေ၏။

နေ့တစ်ဝက်မျှ ကြာသောအခါ ဆရာကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့် ဆေးကျ မ်းများမှ လွဲ၍ အိမ်ကြီး ပေါ်ရှိ တိုင်ကပ်နာရီ၊ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် အိုးခွ က်ပန်းကန်များ ပါမကျန် ပြောင်စင်သွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို အိမ်ကြီး၏ ချောင်ကျကျနေရာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေသော ဆယ်ကျော် သက်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည် စိတ်မသက် သာဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ လူငယ်သည် ဆရာ ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်သီဟဆိုသူ ဖြစ်၏။

မောင်သီဟသည် အေးချမ်းစွာနေထိုင်တတ်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာမက်မော သူမဟုတ်သဖြင့် ဆွေမျိုး များ ၏ မတော်တရားလုပ်ပုံကို တားဆီးခြင်းမ ပြုဘဲ ထိုင်ကြည့်၍ သာနေလေ၏။ အိမ်ကြီးတစ်လုံး ပြောင်သလင်းခါသွားသောအခါ အိမ်နီးနားချင်းများ ရောက် လာပြီး ဆံ

ပင်ညှပ်ဆရာကြီးက

“မောင်သီဟရယ် ... ဒီလို မတရားလုပ်တာ ဘာဖြစ်လို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရလဲ၊ ဆရာကြီး မှာ သားတစ်ယောက်လုံး ကျန်နေ သေးတာပဲ၊ သူတို့ ကို တားဆီးဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ က မောင်သီ ဟကိုယ်တိုင် ဘာမှ မပြောလို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်သီဟက ဖြည်းညင်းစွာခေါင်းခါ၍

“ယူပါစေဦးလေးရယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် မမက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆံပင်ညှပ်ဆရာကြီးက

“မမက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မောင်သီဟရဲ့ ရှေ့ရေးရှိသေးတာပဲ၊ အခု ဒီ အိမ်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေအားလုံး အမျိုးတွေက သယ်ချသွားပြီး ဆရာကြီး ဈာပနကိစ္စအတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ကြမှာ တုံး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်သီဟက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စုထားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးနည်းနည်းရှိ ပါတယ်၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ထုခွဲပြီး အဖေဈာပနကိစ္စကို စီစဉ် ကြတာပေါ့”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အိမ်ကြီး၏ မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်သွားပြီး လွန်စွာ ဟောင်းနွမ်းသော အိုးကလေးတစ် လုံးကို ပိုက်၍ ပြန်ထွက် လာလေ၏။

မောင်သီဟက မြေအိုးကလေးကို ရှေ့သို့ချ၍

“အရင်တုန်းကတော့ ဆားအိုးကလေးပေါ့၊ နောင် ဒီအိုးလေးအက်သွားပြီး ဆားမထည့်တော့ တာနဲ့ ကျွန်တော်ယူပြီး

ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို စုထားတာ”

ဟု ပြောကာ အိုးကလေးကို ကြမ်းပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်ရာ မြိတ်ထုံး ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက်တွေ့ရလေ၏။ အိမ်နီးချင်းလူကြီးက ရွှေဒင်္ဂါးများကိုကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် လိုက်ပြီး

“မောင်သီဟ အမြော်အမြင်ရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဆရာကြီးဈာပနကိစ္စ အတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဒီလူတွေ ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်ပုံများ အံ့ဩ လောက်ပါရဲ့ ၊ ဆရာကြီးသာသီလိုက်ရင် သူ့ဆွေမျိုးတွေကို ဘယ်လောက်များ ရင်ထုမနာဖြစ်လိုက် မလဲ”

ဟု သံဝေဂဆန်ဆန် ပြော လိုက်လေရာ မောင်သီဟက မဲ့ပြုံးပြုံး၍

“အဖေ ရင်ထုမနာဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အဖေ ကြိုသိ ပြီးသားပါ၊ အဖေပြောခဲ့တာ သိပ်မှန်တာပဲ၊ အဖေက အဖေသေတဲ့ နေ့မှာ ပဲ ဆွေမျိုးတွေက ဒီအိမ်ကြီးကို အပိုင်စီးလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုအပိုင်စီးတဲ့ အခါ မဖြူနဲ့ မညိုဟာ ဧည့်ခန်းထဲက ငွေပန်းအိုးကြီးကို သူယူမယ်၊ ငါယူမယ် ငြင်းခုံပြီး ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်တဲ့ ၊ ကိုမြင့်အောင်နဲ့ ကိုအောင်မိုးကတော့ ဓာတ်စက်ကြီးအတွက် ရန်စောင်နေကြမယ်တဲ့ ၊ ကိုကျော်ဆွေကတော့ ဒီလိုငြင်းခုံနေရင် လေကုန်တာပဲ အဖတ် တင်မှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီး ဒီအိမ်ကြီးက အမြန်ဆုံး ဆင်းကြမယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်တဲ့ ၊ နေ့တစ်ဝက်လောက်ကြာရင် အဖေအိမ်ကြီးထဲမှာ ဆေးကျမ်းတွေကလွဲရင် ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့ဘဲ ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့ ၊ အဲဒီအခါမှ အိမ်နီးချင်းတွေ ရောက် လာပြီး ဆံပင်ညှပ်ဆရာကြီးက ‘မောင်သီဟရယ်၊ ဒီလိုမတရားလုပ်တာ ဘာလို့ လက်ပိုက် ကြည့်နေရတာလဲ’လို့ မေး

လိမ့်မယ်တဲ့ ၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်က မီးဖိုချောင်ထဲက ဆားအိုးလေးကို ထုတ်ပြီး စုထားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို သွန်ချပြလိမ့်မယ်တဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟ၏ စကားကို နားထောင်နေသော အိမ်နီးနားချင်းများ သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဟိုနေရာစပ်စပ် သည် နေရာစပ်စပ်ပါလေ့ရှိပြီး အလှူပွဲရှိလျှင် အလွတ်ကျက်ထားသော စာတိုပေစများကို ရွတ်လေ့ရှိသော ဦးတောကျော်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးက

“မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ မဟာသကုဒါယိသုတ်မှာ စင်ကြယ်သော နတ်တို့ ၏ နားနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗ သောတဉာဏ်ဖြင့် နတ်လူတို့ ဖြစ်သော ဝေးသော နီးသောအသံတို့ ကို ကြားကုန်၏။ တစ်ပါးသော သတ္တဝါပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၏ စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိကုန်၏ လို့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဟော ထားတာရှိတယ်၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ဦးဘိုးထော်ဟာ အကြားအမြင်ပေါက်ပြီး တန်ခိုးဣဒ္ဓိများ ရှိနေပြီလား”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လေရာ မောင်သီဟက ဦးတောကျော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ဦးတောကျော်က မဇ္ဈိမနိကာယ် မဟာသကုဒါယိသုတ်ကို ကိုးကားပြီး တန်ခိုးဣဒ္ဓိများ ရနေ မလားလို့ အထင်ကြီးမှာ ကို ကြိုသိနေပါတယ်၊ အဖေက သူ့ကို ဒီလောက်အထင်မကြီးပါနဲ့ တဲ့ ၊ သူဟာ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ပါပဲလို့ ဖြေခိုင်းလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိဆိုတာကို နိဗ္ဗာန်လမ်း မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ အတွက် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန်းတော်တွေကို တန်ခိုး မပြုဖို့ တားမြစ်ထားတာပဲ။ တန်ခိုးဣဒ္ဓိကို သူအထင်မကြီးပါ ဘူးတဲ့ ”

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။ ဦးတောကျော်က မောင်သီဟ၏ စကားကိုနား

ထောင်၍ သူ၏ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးဘိုးထော်ဟာ တန်ခိုးရှင်အစစ်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဣဒ္ဓိရှင်တွေများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တယ်နှိမ့်ချတာကိုး”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဦးဘိုးထော်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထိုင်ရှိခိုးလေရာ ရုပ်ကွက်ထဲရှိ အူကြောင် ကြောင် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများ သည် လည်းဘုမသိ၊ ဘမသိဖြင့် ဝင်ရောက်ရှိခိုးလေ၏။

ထို့နောက်တွင် မူ အူကြောင်ကြောင် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးများကပင် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်၍ ဦးဘိုးထော် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီး အသေထွက်ထွက်တာဟု သတင်းဖြန့်ချိကြလေ၏။ ထိုအခါ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိသော မြို့သူမြို့သားများ သည် ဦးဘိုးထော်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လာရောက်ရှိခိုးကြကုန်၏။

အချို့က ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ဖြင့် ပူဇော်၍ လိုရာဆုတောင်းကြကုန်၏။

ဤသတင်းသည် အနီးအနားမြို့ရွာများ သို့တိုင် ပျံ့နှံ့သွားလေရာ အဂ္ဂိရတ်သမားယောင် ယောင်၊ ဗိန္ဒောဆရာယောင်ယောင်၊ သိုက်ဆရာယောင်ယောင်လူများ သည် ဦးဘိုးထော်၏ အိမ်သို့ အလုအယက်ရောက်လာကြလေ၏။

ဗိန္ဒောဆရာယောင်ယောင်လူများ သည်

“ဆရာကြီးဦးဘိုးထော် ဆေးဝိဇ္ဇာဖြစ်နေတာ ကျုပ်တို့ အသိနောက်ကျလိုက်တာဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူကုတဲ့ လူနာတိုင်း ပျောက်ကင်းသွားကြတာကိုး”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဦးဘိုးထော်ဖော်စပ်ထားသော ဗိန္ဒောဆေးများကို

မောင်သီဟထံမှ တောင်း ယူကြလေ၏။ သိုက်ဆရာယောင်ယောင် လူများကလည်း

“ဆရာကြီးဟာ ရိုးရိုးလူ မဟုတ်ဘူး ၊ သိုက်အောင်ထားပြီးပြီကွ၊ သိုက်စာတွေ ရှိဦးမယ်ထင် တယ်၊ ရှာကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ ဦးဘိုးထော်၏ စာအုပ်စီရိုကြီးကို မွေနှောက်ကြကုန်၏။ ဆေးကျမ်းများကို လှန် လှောရှာဖွေလေ၏။

အဂ္ဂိရတ်ဆရာယောင်ယောင် လူများကလည်း အိမ်နောက်ဖေးရှိ ဦးဘိုးထော်ထိုးလေ့ရှိသော ဖိုရုံကလေးသို့ဝင်ကာ

“ဆရာကြီးက စားလမ်းတောင် ပွင့်နေပြီထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ဆွလုံးတစ်မျိုးလုံး အိမ် ပေါ်တင်ပြီး ကျွေးထားနိုင်တာပေါ့၊ ပြဒါးပြာကို ရအောင် ရှာရမယ်ဟေ့”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဖိုရုံအတွင်းရှိ ပြာများကို အမှိုက်ကျုံးကုလားများကဲ့သို့ သိမ်းကျုံးယူငင်ကြ လေ၏။ အဂ္ဂိရတ်ယောင်ယောင်လူများ သည် ပြာများကို လုယက်ယူငင်ကြရင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တွန်းထိုးမိကာ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြ၏။

ထို့နောက် သတ်ပုတ်ကြကုန်၏။ သိုက်ဆရာများမှာ လည်း စာအုပ်စီရိုကြီးကို မွေနှောက်ရင်း စာအုပ်များကို သူရသင့်သည် ငါရသင့်သည် ဟု ငြင်းခုံကာ ရန်ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဗိန္ဒောဆရာများ လည်း ဗိန္ဒောဆေးများ အတွက် စကားများ ရန်ဖြစ်ကာ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံပွက်နေလေတော့၏။

မောင်သီဟသည် ရန်ဖြစ်သူက ဖြစ်၊ ကုန်း၍ ကန်တော့သူက ကန်တော့နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ သော မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍

“အဖေပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဘာလို့ ဒီလောက် မှန်နေတာလဲ မသိ

ဘူး၊ အဖေဟာ တကယ် ပဲ ဆေးဝိဇ္ဇာဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ မောင်သီဟသည် ရန်ဖြစ်နေသူများကို သွား ရောက်ဖျန်ဖြေ၍ ဆေးဆရာများအား ဗိန္ဒောဆေးများကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေးလိုက်ရာ ဆေးဆရာ များ သည် ကျေနပ်သွားလေ၏။

သိုက်ဆရာများကိုလည်း စာအုပ်များကို ခွဲဝေပေး လိုက်လေ၏။ အဂ္ဂိရတ်ဆရာများကိုလည်း ပြာများကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေး လိုက်လေ၏။

*

သူ၏ ဖခင်ကြီးသည် အသက်ရှင်စဉ်က လွန်စွာလျှို့ဝှက်၍ လွန်စွာ ထူးဆန်းသောသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် နှင့်အညီ သေဆုံးသောအခါ၌ လည်း ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးရသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

ဖခင်ကြီး၏ နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့သော အမွေပစ္စည်းများ အနက် ဖားဖိုကြီးကို အဂ္ဂိရတ်ဆရာ များ အဝေမတည့်သဖြင့် အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာ ထုံသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအား လှူဒါန်း လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် မူ အဂ္ဂိရတ်ဆရာယောင်ယောင်၊ သိုက်ဆရာယောင်ယောင်၊ ဆေးဆရာယောင် ယောင် လူများ သည် ဖခင်ကြီး၏ စွာပနကို ၎င်းတို့ စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်လေ၏။

ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ပြင်ဆင်ရာ၌ ထီးဖြူများ မိုး၍ ရုပ်ကလာပ်ရှေ့တွင် ကန်တော့ပွဲ များ ၊ အမွှေးတိုင်များ ၊ ဖယောင်းတိုင်များ နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေ၏။ ဖခင်ကြီးသက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားကြီးကို ခေါင်းရင်း၌ ချိတ်ဆွဲထား၏။

ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ခုနစ်ရက်တိတိ ထားရှိပြီး မြေချသော

နေ့တွင် ၎င်းတို့ သည် မြို့ပြင်သစ်ချိုင်းသို့ အလှအယက် ထမ်းချသွားလေ၏။ သစ်ချိုင်းရှိ ချောင်ကျသော မြေကွက်လပ်တစ်ခု တွင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် စီမံကြလေ၏။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး အရိုးပြာများကို ရွှေအိုးဖြင့်ထည့်ကာ ဂူထဲသို့ သွင်းကြ၏။

ဖခင်ကြီး၏ အုတ်ဂူကို ကမ္မည်းစာတန်းထိုးရန် အချိန်ရောက်သောအခါ အဂ္ဂိရတ်ဆရာများ ၊ ဆေးဆရာများ ၊ သိုက်ဆရာများ သည် ငြင်းခုံရင်း ရန်ဖြစ်ကြကုန်၏။

အဂ္ဂိရတ်ဆရာများက ဝိဇ္ဇာမိရ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်၏ ဂူနန်းဟု ကမ္မည်းထိုးလိုကြ၏။ ဆေးဆရာများကလည်း ဆေးဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်ဟု သာ သဘောတူကြ၏။

သိုက်ဆရာများကမူ ဂန္ဓာရီဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်ဟု ကမ္မည်းထိုးလိုကြ၏။ ၎င်းတို့ သည် ဖတ်ဖူးရုံမျှဖတ်ဖူးပြီး အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သော ဆေးကျမ်းများ ၊ ဓာတ်ကျမ်းများ ၊ သိုက်ကျမ်းများကို ကိုးကားရင်း အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ငြင်းခုံကြ၏။

ငြင်းခုံရင်း သိုက်ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် စိတ်ထွက်လာဟန်ဖြင့် ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ကာ အနီးရှိ တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲ ယူလိုက်ပြီး

“ဂန္ဓာရီဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်လို့ ပဲ ကမ္မည်းထိုးရမယ်၊ ကျုပ် စကားကိုလက်မခံရင် ဟောဒီ တုတ်ကြီးနဲ့ တွေ့မယ်”

ဟု လူမိုက်ဆန်ဆန် ကြုံးဝါးလေရာ လူမိုက်တစ်ပိုင်း၊ ဆေးဆရာတစ်ပိုင်းလုပ်နေသော ဆေး ဆရာတစ်ဦးက

“ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ ဆရာ ဖိုးလုံးဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ မကြား

ဖူးဘူးလား၊ ဆေးကုရင်း လူမိုက်လုပ်နေတဲ့ ကောင်”

ဟု ပြန်လည်ကြိုးဝါးလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ ဆေးဆရာနှင့် သိုက်ဆရာသည် ပုဆိုးများ ကျွတ်သည့်တိုင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မူ အရပ်လူကြီးများက ဝိုင်းဝန်း ဖျန်ဖြေ၍

ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာမိုရ် ဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်
၏
ဂူနန်း

ဟူသောအမည်ကို ကမ္ဘာ့ထိုးထိုး လိုက်လေတော့၏။

မောင်သီဟသည် အသုဘပို့သူများ ပြန်သွားသည့်တိုင်အောင် သင်္ချိုင်းမှ မပြန်သေးဘဲ ဖခင် ကြီး၏ ဂူရှေ့တွင် တစ်ဦးတည်း ကျန်နေခဲ့လေ၏။ သူသည် ဖခင်ကြီး၏ စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိလေ၏။

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေသေရင် အဂ္ဂိရတ်တွေ၊ ဆေးဆရာတွေ၊ သိုက်ဆရာတွေ ရောက် လာပြီး တစ်အိမ်လုံး မွေ့နှောက်ကြလိမ့်မယ်၊ ထင်ရာ မြင်ရာတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုပြီး တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်၊ အဖေရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကြီးကို ထီးဖြူတွေ မိုး၊ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲတွေပြင် ပြီး အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းကြလိမ့်မယ်၊ အဖေဖော်တဲ့ ဆေးတွေ၊ အဖေဖော်တဲ့ ဗိန္ဓောဆေးတွေကို တောင်းယူလိမ့်မယ်၊ အဂ္ဂိရတ်ဆရာတွေက ဖိုခန်းထဲက ပြာတွေကို လုယက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဖေရဲ့ အရိုးပြာကို ဂူသွင်းပြီးကျောက်စာ ကမ္ဘာ့ထိုးထိုးတဲ့ အခါမှာ တောင် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ အရပ်လူကြီးတွေက ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေပြီး ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာမိုရ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးထော်၏ ဂူနန်းဆိုပြီး

အများ ဆန္ဒနဲ့ ရွေးချယ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ ငါ့သားက အဖေစကား
တွေ မှန်လွန်းလို့ အဖေဟာ တကယ်ပဲ ဝိဇ္ဇာမိုရ်ဖြစ်နေပြီလားလို့ တွေး
လိမ့်မယ်၊ အဖေကို အထင်မကြီးပါနဲ့ ငါ့သား၊ ဝိဇ္ဇာလမ်းဆိုတာ လွယ်လွယ်
လျှောက်လို့ ရတဲ့ လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ကြိုးစားရုံနဲ့ လည်း မရဘူး၊
အထုံ ပါရမီ ရှိမှ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အဖေသေပြီးရင် ဖြစ်မယ့် အကြောင်းအ
ရာတွေကို ကြိုပြောနိုင်တာက အကျိုး အကြောင်းကို ဆက်စပ်တဲ့ ဉာဏ်
နဲ့ ပြောလိုက်တာပါ၊ အကျိုး နဲ့ အကြောင်းဆိုတဲ့ စကားကို ငါ့သား စဉ်း
စားကြည့်ပါ၊ ဆက်စပ်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ထမင်းစားပြီး
တဲ့ သူ တစ်ယောက်ဟာ ဘာလုပ်မလဲလို့ တွေးကြည့်ပါ၊ ထမင်းစားပြီးရ
င် လက်ဆေးမယ်၊ ရေသောက်မယ်၊ ဒါဟာ အကျိုးနဲ့ အကြောင်း ဆက်စ
ပ် တွေးကြည့်တာပါ၊ ဒီထက်ပိုတွေးကြည့်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ထမင်း
စားပြီးသူ တစ်ယောက်ဟာ လက်ဆေး၊ ရေသောက်ပြီးရင် အချို့လေး
ဘာလေး တည်းမယ်၊ ထန်းလျက်လေး၊ ငှက်ပျောသီးလေးစားမယ်၊ ဒီလို
ဆက်စပ်တွေးကြည့်ရင် လောကမှာ အရာရာကိုကြိုတင်တွက်ဆနိုင် ပါ
တယ်၊ ငါ့သား နားလည်ရဲ့ လား”

ဖခင်ကြီး၏ စကားကိုနားထောင်၍ မောင်သီဟသည် မျက်မှောင်ကြူ
တံစဉ်းစား၍

“နားမလည်သေးဘူး အဖေ”

ဟု ဖြေ လိုက်လေ၏။ ဖခင်ကြီးက မောပန်းဟန်ဖြင့် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်
သက်သွားပြီးနောက်

“ဒီမှာ ငါ့သား ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်တကာလှည့်ပြီး အတင်းပြောတ
တ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆီကို လျှို့ဝှက်တဲ့ သတင်းတစ်ခု ရောက်သွား
ရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်သီဟက ရယ်မော၍

“တစ်ရပ်ကွက်လုံး သတင်းပျံ့သွားမှာ ပေါ့ အဖေ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဖခင်ကြီးက

“ငါ့သား မဆိုးဘူး၊ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းကို ဆက်စပ်ပြီး တွေးတက် လာပြီ၊ ဒါဆိုရင် အလေးမရုံကို သွားပြီး အလေးမခါစလူဟာ ဘာလုပ် လေ့ရှိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်သီဟက ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ဝိတ်ပေါကြီး တစ်ယောက်၏ အပြု အမူကို ပြန်မြင်လိုက်ပြီး

“နွေ မိုး ဆောင်း စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ်ကြီးကိုဝတ်တယ်၊ လက်မောင်း ကို ကွေးကွေးပြီး မကြာ ခဏ ငုံ့ကြည့်လေ့ရှိတယ်၊ အပျိုလေးတွေမြင်ရ င် ခေါင်းကြီးကိုမော့ ရင်ကြီးကိုကော့ပြီး စက်ရုပ်ကြီးလို လမ်းလျှောက် လေ့ရှိတယ်၊ သိပ်ရယ်ရတာပဲ အဖေ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဖခင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ငါ့သားမဆိုးဘူး၊ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းကို ဆက်စပ်တွေးတတ် လာပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖခင်ကြီးက ဆက်၍

“စစ်မြေပြင်က ပြန်လာတဲ့ စစ်သားတိုင်း ဘာပြောလေ့ရှိသလဲ ငါ သား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်သီဟက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစား၍ မဖြေနိုင် ဘဲ ရှိလေ၏။ ဖခင်ကြီးက ရယ်မော၍

“ငါ့သားက အသက်ငယ်သေးတော့ အတွေ့အကြုံနည်းသေးလို့

မပြောတတ်တာပါ။ စစ်မြေ ပြင်က ပြန်လာတဲ့ စစ်သားတိုင်း သူတို့ တိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲရဲ့ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းပုံကို ပြောလေ့ရှိတယ်။ လင်လိုချင်နေတဲ့ အပျိုတွေအားလုံး အားရင် လင်အကြောင်းပဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။ လူပျိုတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အလွန်အင်မတန်စွံပြီး ညှို့ငင်အားကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ သိုသိုသိပ်သိပ်နေတတ်တယ်။ တို့ ကိုတော့ ကြိုက်တဲ့ သူ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ တကယ် စွဲတတ်တယ်။ ဒီလို မိန်းမမျိုးကို ဝေးဝေးကရှောင်ပေတော့၊ တကယ် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ပါးစပ်သေနတ်ပစ်နေတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ အလကားပါ။ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ သူများ တွေထက် ပိုစိတ်ဝင်စားတတ်တယ်။ လင်နောက်လိုက်ပြေးရင် ဒီလို မိန်းမမျိုးရှေ့ဆုံးကပဲ။ ငါ့သားကို ဆက်မေးမယ်၊ ရုံးမှာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အချောင်ခိုနေတဲ့ စာရေးမတွေဟာ ဘာလုပ်လေ့ရှိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်သီဟက မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစား၍

“စာရေးမတွေ စုပြီး အတင်းပြောမယ်၊ လက်ဖက်သုပ်စားမယ်၊ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဖြစ် မယ်၊ စာရေးတွေ ဆိုရင်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မကြာခဏ သွားမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ဘောလုံးပွဲ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲအကြောင်း အချိန်ကုန်ခံပြီး ငြင်းခုံကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖခင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ငါ့သားမဆိုးဘူး၊ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းကို ဆက်စပ်တွေးတတ်လာပြီ၊ ဒါဟာ အနိမ့်စား ဆက်စပ်တွေးတောမှုတွေပဲ၊ ဒီလို တွေးတောမှုလေးတွေကို အနိမ့်စားကနေ တဖြည်းဖြည်းတိုးတက် အောင် လေ့ကျင့်ပေးရင် အမြင့်စားအဆင့်ကို ရောက်သွားမယ်၊ အဖေသေရင် ဖြစ်နိုင်မယ့် အကြောင်း တရားတွေကို အဖေ ဒီလိုပဲ ဆက်စပ်တွေးကြည့်တာပါ။

နောက်ဆုံးမှာ အဖေသေပြီးရင် လူလေးတစ် ယောက်တည်း လောကအလယ်မှာ အထီးကျန်ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဆိုလို့ ခြူးတစ်ပြားမှ တောင် မကျန်ရစ်လို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ တောင် အခက်အခဲ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့မပူပါနဲ့ လူကလေး၊ ဇာတ်ထဲမှာ မင်းသား မင်းသမီး ဒုက္ခရောက်ရင် ကယ်မပေးမယ့် နတ်သိကြားတွေ ရောက်လာသလို လူကလေးကိုလည်း ကယ်တင်ပေးမယ့်သူတွေ ရောက်လာမှာ ပါ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်သီဟက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ဗျာ၊ ဘယ်သူတွေ ရောက်လာမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ဖခင်ကြီးက အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာရှုရှင်

“အချိန်တန်တော့ သိရမှာ ပေါ့ကွာ၊ အရင်မလိုပါနဲ့ ၊ လောလောဆယ် အဖေဘဝရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ နောက်ကြောင်းကို လူကလေးကို ပြောပြချင်တယ်။ အဖေဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ နီးပါးက ဆေးဆရာပေါက်စဘဝနဲ့ လူကလေးအမေနဲ့ ဖူးစာဆုံခဲ့တယ်။ လူကလေးအမေက ဒီအရပ်သူပေါ့၊ အဖေက နယ်လှည့်ဆေးကုရင်း လူကလေးအမေနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အဖေလည်း လူကလေး အမေနဲ့ ရပြီး ဒီမြို့မှာ ပဲ အခြေချခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အဖေဟာ ဆေးဆရာ ပေါက်စလေးမို့ အတွေ့ အကြုံလည်း နည်းသေးတယ်။ ဆေးလည်း သိပ်မလိုက်သေးဘူး၊ ဒီတော့ စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ သုံးနှစ်လောက်နေမှ လူကလေးကိုမွေးတယ်။ လူကလေးကို မွေးပြီး မကြာပါဘူး၊ အဖေဟာ ဒီမြို့ကို အလည်အပတ်ရောက်လာတဲ့ အဂ္ဂိရတ်ဆရာယောင်ယောင် လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ စကားတွေကို နားယောင်ပြီး အဂ္ဂိရတ်ပိုးဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး အဖေဟာ ဓာတ်ကျမ်းတွေကို ရှာဖွေပြီးဖတ်တော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်နောက်မှာ ဖိုရုံတစ်လုံးဆောက်ပြီး အ

ချိန်အားရှိတိုင်း ဖိုထိုးနေတော့တာပဲ။ ဆေးလည်း ကောင်းကောင်း မကုတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် လူကလေးကို မွေးကာစမှာ စီးပွားသိပ်ကျပ်တာပဲ။ အဂ္ဂိရတ်ထိုးတယ်ဆိုတာ၊ မီးသွေးဖိုက တော်တော်ကုန်တာကွ။ အဖေ့ရဲ့ ဝင်ငွေနည်းလာတာနဲ့ အမျှ လူကလေးအမေကလည်း အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့ ကိစ္စကို မကျေမနပ်ပြောဆိုလာတာပေါ့။ အဲဒီမှာ လင်မယား မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဖေဟာ အဂ္ဂိရတ်ကို ဘယ်လောက် ဝါသနာကြီးသလဲဆိုရင် နေ့နေ့ ညည ဖိုရုံထဲမှာ ပဲ အချိန် ကုန်တော့တာပဲ။ လူနာလာမှ ဖိုရုံထဲက ထွက်ပြီး ဆေးကုတော့တယ်။ ဒီတော့ အဖေ့စီးပွားကျပ်တာ မဆန်းဘူးပေါ့ကွာ”

ဖခင်ကြီးသည် စကားပြောရင်း မောပန်းဟန်ဖြင့် ခဏနားလေ၏။
ပြီးမှ ဆက်လက်၍

“ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ လူကလေးအမေဟာ အခါလည်သားအရွယ်ရှိတဲ့ လူကလေးကိုပိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ဒီတုန်းက အဖေဟာ မင်းအမေကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့မင်းအမေစိတ်ကြီးတယ်။ ရှင် ဖိုထိုးနေသရွေ့ ကျွန်မအိမ်ပေါ် ပြန်မလာဘူးတဲ့ ၊ ဒီတုန်းက အဖေဟာ အဂ္ဂိရတ်ပိုးဝင်နေပြီ။ အဂ္ဂိရတ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ မြို့ပြင်စေတီလေးကိုရောက်တော့ ဖူးမြော်ချင်စိတ်ပေါက်ပြီး စေတီပေါ်တက်ပြီး ပန်းရေချမ်းကပ်လှူတယ်။ ဘုရားမှာ လည်း ဆုတောင်းတယ်။ အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့ ကိစ္စ အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေ၊ လူကလေးအမေလည်း အဖေ့အပေါ် နားလည်ပါစေပေါ့။ အဖေ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးလို့ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ လူကြီးက အဖေ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ‘ဆေးဆရာ အဂ္ဂိရတ်ပိုးဝင်ပြီး မိန်းမနဲ့ ကွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘု

ရားမှာ လာဆုတောင်းတယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’လို့ မေးမြန်းလိုက် တော့ အဖေဟာ အတော်အံ့ဩသွားတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ အဖေစိတ်ထဲကို ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ လူကြီးက အဂ္ဂိရတ်ထိုးတာ ဘယ်အခြေရောက်ပြီလဲလို့ မေးမြန်းတယ်။ အဖေက ရွှေလမ်းငွေလမ်း တော့ မမှန်းနိုင်သေးပါဘူး၊ ဘော်ဝါလမ်းလေးတော့ လိုက်ကြည့်နေတာ ပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ‘မေးသာ မေးရတယ်၊ ဘယ်အခြေရောက်နေတယ်ဆိုတာ မောင်ရင့်ကို ကြည့်တာ နဲ့ သိသာပါတယ်။ ကဲ ... ကျုပ်နဲ့ တွေ့တာ မောင်ရင် ကံကောင်းပြီ မှတ် ပေတော့၊ ကျုပ်ကလည်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်လှည့်ပြီး နဝမြောက်လူ ကို ရှာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ’ လို့ ပဟေဠိဆန်ဆန် ပြောတယ်။ ဒီလူကြီးနဲ့ တွေ့တာ အဖေ့ဘဝရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုပဲ။ အဖေသာ လူကြီးနဲ့ မတွေ့ရင် အခုလို တင့်တောင့်တင့်တယ် နေထိုင်ဖို့ ဝေးလို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းရဲတွင်းနက်သထက်နက်ပြီး ဘဝပျက်သွားမှာ ပဲ”

ဖခင်ကြီးသည် ပြောရင်း ခဏရပ်နားပြန်၏။ မောင်သီဟသည် စိတ် ဝင်စားစွာဖြင့် နားစိုက် ထောင်နေမိ၏။

“ဒီလူကြီး နာမည်က ဦးတာတီးတဲ့ ၊ သူဟာ လူထူးလူဆန်းတစ် ယောက်ပဲ။ သူဟာ အဖေနဲ့ ၆ လလောက် အတူနေပြီး လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အဂ္ဂိရတ်ပညာတွေကို အဖေ့ကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဓာတ်လုံးအချို့ကို လည်း ပေးခဲ့တယ်။ အဖေဟာ ဦးတာတီးဆီက အဘိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အဂ္ဂိ ရတ်ပညာတွေကို ရလိုက်တယ်။ အရင်ကဆိုရင် ဘော်ဝါလမ်းကိုတောင် ဖြစ်မြောက်အောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ အဖေဟာ ရွှေဖြစ်တဲ့ အဆင့်ထိရောက် လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုတာ စီးပွားဖြစ်လောက်အောင် မဟုတ် ပါဘူး။ ဝဝလင်လင်စားသောက်နိုင်ရုံပါ။ အဂ္ဂိရတ်စကားနဲ့ ဆိုရင်တော့ ရိ က္ခာထောက်ရတယ် ဆိုပါတော့ကွာ။ ဒါဟာ ဦးတာတီးရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့

ဓာတ်လုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဦးတာတီးက (၆) လပြည့်တဲ့ အခါ ဒီအရပ်က ထွက်ခွာပြီး နောင်(၁၇)နှစ် ပြည့်ရင် ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောပါတယ်။ အဖေ့ကိုလည်း အလွန်ကြီးမားတဲ့ တာဝန်ကြီး တစ်ခု ပေးထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ တာဝန်က (၁၇)လုံးလုံး အင်္ဂါရတ်ပညာကို မပြတ်လေ့လာရမယ်။ အင်္ဂါရတ်ထိုးပြီးရတဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေကို ကျမ်း စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုရမယ်။ (၁၇)နှစ် ပြည့်လို့ သူပြန်လာတဲ့ အခါ အဖေ ရဲ့ ကျမ်းကြီးက ပြီးစီးနေရမယ်လို့ ဆိုတယ်ကွ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ မောင်သီဟက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“အဖေဆရာကြီးက အတော်ထူးဆန်းတယ်နော်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဦးဘိုးထော်က

“ဆရာကြီးကျေးဇူးတွေက အဖေ့တစ်သက်မှာ ဆပ်လို့ မကုန်အောင် ကြီးမားပါတယ်။ ဆရာကြီးကျေးဇူးကြောင့် အဖေ့ဘဝဟာ လူမွေးလူ ရောင် ပြောင်လာတယ်။ လူကလေးအမေနဲ့ လည်း ပြန်ပေါင်းထုပ်မိတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဓာတ်လုံးကို ရေစိမ်ပြီး လူနာတွေကို တိုက်တဲ့ အခါ လူနာတော်တော်များများ ရောဂါပျောက် ကင်းသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဖေဟာ ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အမည်သတင်း ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ ဆွေမျိုးအတော်များများကိုလည်း ပေးကမ်း ထောက်ပံ့နိုင်တယ်။ အိမ်ကိုခေါ်ပြီးတောင် တင်ကျွေးထား နိုင်သေးတာပဲ။ ဆရာကြီးဟာ အဖေ အပါအဝင် အင်္ဂါရတ်ကျမ်း စာရေးခိုင်းတဲ့ တပည့် (၉) ယောက်ရှိတယ်။ အဖေကတော့ နဝမမြောက် ကျမ်းစာရေးတဲ့ သူပါ။ ဒီနှစ်ကုန်ရင် ဆရာကြီးလာတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေ က ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ လမ်း မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက ဖခင်ကြီးကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်

ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ် လာပြီး မျက်ရည်များ ဝိုင်း လာလေ၏။ လူကြီးက

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ လူလေး၊ သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းဟာ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားရဲ့ ခေါင်းနဲ့ ပန်းလိုပါ။ သေခြင်းဖြစ်လို့ ရှင်ခြင်းဖြစ်လာရတာပါ။ ဒီမှာ လူက လေး၊ လူကလေးကို အရေးကြီးတဲ့ တာဝန် တစ်ခုပေးပါရစေ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ပြောပါအဖေ၊ သားနားထောင်နေပါတယ်”

ဖခင်ကြီးက

“အဖေ့ရဲ့ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာကို လူကလေးကို အပ်ခဲ့ပါရစေ၊ ဒီကျမ်း စာဟာ အဖေ (၁၇) နှစ် လုံးလုံး ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ပြုစုခဲ့တဲ့ အဂ္ဂိရတ်ပ ညာရဲ့ အဆီအနှစ်တွေပါ။ အဖေ့ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရင် လူကလေး ဒီကျမ်းကြီးကို ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ဆိုကာ အညိုရောင်သားရေဖုံးထားသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတစ် အုပ်ကို မောင်သီဟလက် သို့ အပ်လေ၏။

“ဒီကျမ်းကြီးကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းပါ လူကလေး”

ဟု ပြောလေရာ မောင်သီဟက ကျမ်းကြီးကို တရိုတသေ လက်ခံယူ ၍

“စိတ်ချပါအဖေ၊ အဖေ့ရဲ့ ကျမ်းကို ကျွန်တော် အသက်နဲ့ လဲပြီး ထိန်း သိမ်းပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖခင်ကြီးက

“ဝမ်းသာလိုက်တာငါ့သား၊ ငါ့သားစကားကို ကြားရတာ အဖေသေ ပျော်ပါပြီ၊ ငါ့သားဆရာ ကြီးနဲ့ တွေ့ရင် သူ့ဆီမှာ တပည့်ခံပြီး တတ်သင့်

တတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို သင်ယူပါ။ သားအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်သီဟသည် ဖခင်ကြီး၏ ပြောစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း ငူငူငိုငိုငိုငိုကြီး ထိုင်နေမိ၏။ သူသည် ဖခင်ကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်း ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ထုပ်၍ ပျား ဖယောင်းများ မံကာ အိုးကြီးတစ်လုံးထဲတွင် လုံခြုံစွာပိတ်ဆို့၍ ခြံဝင်းထဲတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့၏။

*

ဖခင်ကြီးအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ပြီးသောအခါ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင် မောင်သီဟ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို ရောင်းချပြီး ဖခင်ကြီး၏ ရက်လည်ဆွမ်း ကိစ္စ စီစဉ်ပြီးသောအခါ လက်ထဲတွင် ငွေအနည်းငယ် ကျန်ရှိနေသေး၏။ ထို့ကြောင့် လောလော ဆယ် သူ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပင်စရာမလိုပေ။

သူသည် မိုက်ဆာလျှင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်သွားပြီး တွေ့ရာ ထမင်းဆိုင်တွင် ဝယ်ယူ စားသောက်၏။ ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ကာ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်စက်လေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ ခြံပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှိုက်များ လှည်းကျင်း၏။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်များ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာခဲ့လေ၏။ ၃လ ခန့်ကြာသောအခါ ရွှေဒင်္ဂါးရောင်းရသောငွေများ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသွား၏။ တစ်နေ့သ၌ မောင်သီဟသည် ထမင်းဆိုင်သို့သွားရ

င်း အိမ်နှင့်မနီးမဝေးရှိ ရေကန်ကြီးတွင် ငါးမျှားနေသော လူကြီးတစ်ဦးကို သတိ ပြုမိလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ရေကန်ကြီး၌ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ငါးမျှားနေသူ ဖြစ်၏ ။ မောင်သီဟသည် ထမင်းဆိုင်မှ ပြန်လာသောအခါ ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် လူကြီးငါးမျှားနေသော ရေကန်အနီးသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

လူကြီးသည် နောက်မှ လူသံကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ငါးမျှားတံကိုသာ စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

မောင်သီဟက လူကြီးအနီးသို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍

“နေမွန်းလွဲနေပြီ၊ ငါးလည်း တစ်ကောင်မှ မမိသေးပါလား၊ ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့”

ဟု မိတ်ဖွဲ့လိုက်ရာ လူကြီးက လှည့်၍ ပင်မကြည့်ဘဲ

“ငါး ရတာ မရတာ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ ငါးမျှားနေဖို့ သာ အရေးကြီးတာပါ”

ဟု ပဟေဠိဆန်ဆန်ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် ၍

“ငါးမရတော့ ခင်ဗျား ဘာနဲ့ ထမင်းစားမလဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ စားဝတ်နေရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ မရှိရင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြန်ရာ လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းလေသံကို နားထောင်ရတာ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ်လောက်ပဲ ရှိတဲ့ ကုဋေရစ်ဆယ်သူဌေးသားရဲ့ လေသံမျိုးပဲ

ဟု ပြောလေတော့၏။ မောင်သီဟသည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သော ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို ငုံ့ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ပိုက်ဆံတစ်မတ်သည် ထမင်းနှစ်နပ် စာသာရှိ ၏။ လူကြီးက ဆက်ပြောလေ၏။

“လူ့ဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးက အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ ခပ်ညံ့ညံ့လူ တွေအတွက်တော့ ဟုတ် တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့လူ့ဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်း ကြည့်ရတာ စားဖို့ သောက်ဖို့ လောက်ပဲသိတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်လေးနဲ့ တူပါတယ်ကွာ”

လူကြီး၏ စကားကြောင့် မောင်သီဟသည် မခံချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ် လာပြီး

“စားဖို့ သောက်ဖို့ အရေးမကြီးရင် ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ငါးမျှားနေလဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်နေပါ လား”

ဟု ဘုကျကျပြောလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... ငါ့ရဲ့ ငါးမျှားတံကို ကြည့်ပါဦးကွာ”

ဟု ဆိုကာ ငါးမျှားတံကို ရေထဲမှ မတင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကြိုးထိပ် တွင် ငါးမျှားတံကိုမတွေ့ရ ဘဲ လက်သမားသုံး ချိန်သီးတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ မောင်သီဟက တအံ့တဩဖြင့်

“ချိန်သီးကြီးပါလား၊ ချိန်သီးနဲ့ ဘယ်လိုများ ငါးမျှားတာတုံး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ငါးမျှားတံကို သိမ်းဆည်း၍

“ငါးမျှားနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို လေ့ကျင့်နေတာ၊ ဒီ

ကျင့်စဉ်ကို ချိန်သီး ကျင့်စဉ်လို့ ခေါ်တယ်။ ငါဟာ ချိန်သီးကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့်ရင်း လူတစ်ယောက်ကိုစောင့်နေတာ။ ဒီနေ့နဲ့ ဆို တစ်ပတ်တိတိရှိပြီ ၊ သူဟာ အခုမှ ပဲ ငါ့ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတော့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးကရယ်မော၍

“သူဆိုတာ ရွှေဒဂါးတွေ ရောင်းပြီး နေ့စဉ် ရက်ဆက် ထမင်းစားနေတဲ့ ကောင်လေးကိုပြော တာ။ အခုတော့ ဒီကောင်လေး လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ဟာ အများ ဆုံးစားလို့ ရရင် ထမင်းနှစ်နပ်ပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်သီဟသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်းတွေ အတော်သိနေပါလား၊ အကြားအမြင်များ ပေါက်နေသလား”

ဟု တအံ့တဩမေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍

“ဒီထက် ပိုပြောရင် မင်းအများကြီး အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ ဖခင်ကြီးပေးခဲ့တဲ့ အဂ္ဂိရတ် ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတယ်။ ဒီကျမ်းစာအုပ်ကို လူတစ်ယောက် ရဲ့ လက်ထဲကိုအပ်ဖို့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီတာဝန်ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးကွာ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၇) နှစ်လောက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ စေခိုင်းချက်ကို ဘာလို့ အတိအကျ လိုက်နာနေရမှာ လဲ။ တကယ်တော့ ဒီလူဟာ ကျမ်းစာအုပ်ကိစ္စကို မေ့နေပါပြီကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်သီဟသည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် အံ့ဩသည် ထက် အံ့ဩလာပြီး

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်အကြောင်းတွေ ဒီလောက် သိနေရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြန်ပြီး

“မင်းကိုငါ လာစောင့်နေတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွာ၊ မင်း ဖခင်ကြီး အပ်သွားတဲ့ အဂ္ဂိရတ် ကျမ်းစာအုပ်ကို ငါလိုချင်တယ်၊ ကျမ်းစာအုပ် ငါ့လက်ထဲအပ်ရင် မင်းကို တစ်သက်စားမကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဖခင်ရဲ့ ဆန္ဒအရ ဒီကျမ်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သူကိုပဲ ပေးရမယ်”

ဟု ငြင်းဆန် လိုက်လေ၏။ ငါးမျှားနေသော လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်းအတော်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ မသေချာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ စောင့်မျှော်နေ တာလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၇) နှစ်က ကိစ္စကို ဒီလူမေ့နေပါပြီကွာ၊ ကျမ်းစာအုပ်ကို ငါ့လက်ထဲသာ အပ်လိုက် စမ်းပါ”

ဟု ပြောဆိုပြန်၏။ မောင်သီဟက အကြောက်အကန်ငြင်းဆိုပြန်၏။ ထိုအခါ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီမှာ ကောင်လေး၊ မင်းကို တစ်သက်စားလို့ မကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေ ပေးမယ်ဆိုတာ မယုံဘူးလား၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ လက်နှိုက်၍ သားရေအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူ လိုက်လေ၏။

လူကြီးက သားရေအိတ်ကို မြေပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သောအခါ လက်တစ်လုံးခန့်ရှိသော ရွှေ မန်ကျည်းတောင့်များကို မြောက်မြားစွာ တွေ့ရလေ၏။ မောင်သီဟက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက် နေသော ရွှေတုံးလေးများကိုကြည့်၍

“ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေပါလား”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“အေး .. ဒါတွေဟာ ပုရပိုက်ခေါက်ရွှေ အစစ်တွေပဲ၊ မင်း မယုံရင် ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တစ် တောင့်ကို ယူသွားပြီး မြို့ထဲက ပန်းထိမ်မှာ သွားစစ်ဆေးကြည့်၊ ရွှေအစစ်ဖြစ်ကြောင်း အာမခံ လိမ့်မယ်၊ ကောင်လေး၊ ငါ့လက်ထဲကို ကျမ်းစာအုပ်သာ အပ်လိုက်ပါကွာ၊ မင်းကို ရွှေမန်ကျည်း တောင့်အားလုံး ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါတွေဟာ မင်းအတွက် တစ်သက်စားလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုပြန်၏။ မောင်သီဟက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ ကြည့်ရတာ မက်မောစရာပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာ အုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားလက် မအပ်နိုင်တာ ဝမ်းနည်ပါတယ်၊ သေလွန်သွားတဲ့ ကျုပ်ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာ ကိုထောက်ရမယ်”

ဟု ငြင်းဆန် လိုက်လေ၏။ လူကြီးက မောင်သီဟကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မင်းဟာ အတော်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်လေးပါလား၊ အနုနည်းနဲ့ ပြောလို့ မရရင် အကြမ်းနည်း နဲ့ လုယက်ယူငင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက လူကြီးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ သဘောလား၊ ကျုပ်အသက်သာ သေသွားမယ်၊ ကျမ်း စာအုပ် ဖွက်ထားတဲ့ နေရာကို ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍

“မင်းဖွင့်ပြောမှ ငါသိရမှာ လား၊ ငါ့ပညာနဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ရှိတဲ့ နေရာကို သိနိုင်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက ခေါင်းခါ၍

“မယုံဘူးဗျာ၊ သိနိုင်ရင် ခင်ဗျားဘာသာ သွားယူတော့မှာ ပေါ့၊ မသိလို့ ကျုပ်ကို ရွှေတုံးတွေနဲ့ လာဘ်ထိုးပြီး မေးမြန်းနေတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မဆိုးဘူး အကျိုးနဲ့ အကြောင်း ဆက်စပ်တွေးတောနိုင်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ကျမ်းစာအုပ်ရှိတဲ့ နေရာကို အစတုန်းက ငါမသိတာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျမ်းစာအုပ် ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ ငါသိသွားပြီကွ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်သီဟက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ခင်ဗျားဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ရေကန်နဘေးတွင် အစာရှာစားနေသော ခိုသတ္တဝါလေးများ ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ခိုသတ္တဝါတွေရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်ကိုကြည့်ပြီး အတိတ်နိမိတ်ကောက် တဲ့ ပညာကို ငါလေ့လာနေ တာ အတော်ကြာပြီကွ၊ ခိုအုပ်စုထဲမှာ တစ် ကောင်တည်း ခွဲထွက်နေတဲ့ အညိုရောင်ခိုကလေးကို ကြည့်စမ်း၊ သရ က်ပင်ကြီးအောက်ကို တစ်ကောင်တည်းသွားပြီး မြေကြီးတွေကို ယက် ထုတ်နေတာ တွေ့ရမယ်၊ ဒါကိုကြည့်ပြီး အတိတ်နိမိတ်ကောက်တဲ့ ပညာနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းဟာ ကျမ်းစာအုပ်ကို အိမ်ပေါ်မှာ မ ထားဘဲ မြေကြီးထဲမှာ ဖွက်ထားတာ သေချာတယ်ဟေ့၊ ငါ့အထင်တော့ ကျမ်းစာအုပ်ကို ဆီစိမ်စက္ကူနဲ့ ထုပ်ပြီး ပျားဖယောင်းတွေနဲ့ မံမယ်၊ ပြီး တော့ အိုးတစ်လုံးနဲ့ ထည့်ပြီး ခြံထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ မြှုပ် ထားမယ် ထင်တယ်”

လူကြီး၏ စကားကြောင့် မောင်သီဟသည် လွန်စွာ အံ့ဩထိတ်လန့် သွားလေ၏။ လူကြီး၏ ပြောစကားသည် တစ်သဝေမတိမ်းမှန်ကန်၏။ သူသည် ဖခင်ကြီး၏ ကျမ်းစာအုပ်ကို ဖယောင်းစက္ကူ ဖြင့်ထုပ်၍ ပျားဖ ယောင်းဖြင့် မံကာ အိုးထဲတွင် ထည့်၍ မြေတွင် မြှုပ်နှံထား၏။ လူကြီး သည် မောင်သီဟ၏ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသော အမူအရာကိုကြည့်၍ ရ ယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား ... ငါ့ရဲ့ နိမိတ်ကောက်ပညာက သွေးထွက်အောင် မှန်နေပြီလား၊ ဒီတော့ မင်းဖွက်ထားတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကို လုံအောင်သာ သိမ်းထားပေတော့ ကောင်လေးရေ၊ ငါ မရရအောင် လာယူမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မောင်သီဟသည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍ ထို နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် အိမ်သို့ ကမန်းကတန်းပြန်၍ သံတူရွင်းကို ယူကာ ခြံထောင့် သစ်ပင်ကြီးအောက် တွင် မြှုပ်နှံထားသော အိုးကို ဖော်လေ၏။

အိုးထဲတွင် အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။ မောင်သီဟသည် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို အိမ်တွင်းသို့ ယူဆောင် လာပြီး လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာကို ရှာဖွေလေ၏။ သို့သော် တစ်အိမ်လုံးနဲ့ အောင် ရှာဖွေပြီးသည် အထိ စိတ်တိုင်းကျ နေရာရှာမတွေ့ပေ။

ရေကန်တွင် တွေ့ရသော လူထူးလူဆန်းကြီးသည် အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို လွန်စွာလို ချင်ပုံရ၏။

လူကြီးသည် ကျမ်းစာအုပ်ကို တစ်သက်စားမကုန်နိုင်သော ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များ နှင့် လဲလှယ်ရန်ပင် ကြံစည်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့ အရုံးပေးမည့် လူမျိုး မဖြစ်နိုင် ပေ။ သူသည် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးပိုက်၍ တစ်အိမ်လုံးအနဲ့ လှည့်လည်သွားလာနေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အိမ်ပေါက်ဝမှ

“အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့ ...”

ဟူသောအသံကိုကြား၍ ထွက်ကြည့်လေရာ တစ်ခေါင်းလုံးဆံပင်များ ပွေးပွေးဖြူနေသော အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်သီဟက အိမ်အောက်သို့ဆင်း၍

“ဘာကိစ္စလဲ အဘွား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အဘွားအိုက

“အဘွားက ခရီးသွားပါကွယ်၊ နေပူလွန်းလို့ ရေတစ်ပေါက်လောက် သောက်ချင်လို့ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက အသက်အရွယ်ထောက်နေသော အဘွားအိုကို ကရုဏာသက် သွားပြီ။

“ရပါတယ်အဘွား၊ အိမ်ထဲကို ကြွပါဦး၊ နားနားနေနေ နေပါဦး”

ဟု ဆိုကာ အဘွားအိုအား အိမ်ထဲသို့ တွဲခေါ်လေ၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက် ပြီး သန့်စင်သောခွက်ဖြင့် ရေအေးအေးကို ယူဆောင် လာလေ၏။

မောင်သီဟသည် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ပိုက်လျက်ပင် အဘွားအိုအား ရေခွက်ကို ကမ်းပေး လိုက်လေ၏။ အဘွားအိုက

“သာဓုကွယ်၊ သာဓု ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သီဟက ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးသုံး လုံးခန့်ကို ဖြုတ်၍ တစ် ချပ်တည်းသာကျန်သော ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်၍ အဘွားအိုအား ကျွေးမွေးပြန်၏။

အဘွားအိုသည် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို စားသောက်၍ ရေတစ်ခွက် ကို ထပ်မံ သောက်လိုက် ပြီး

“ဒီမြို့မှာ အဘွားရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှိတယ် ထင်လို့ ခရီးသွားရင်း ဝင်လည်တာပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ဆွေမျိုးတွေက မရှိတော့ဘူး၊ ဟင်္သာတဘက်ကို ပြောင်းသွားပြီလို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဘွားလည်း သင်္ဘောဆိပ်ကို ပြန်ဆင်းလာတာ၊ သင်္ဘောဆိပ် မရောက်ခင် နေပူပြီး ရေဆာလွန်းတာနဲ့ လူက လေးဆီမှာ ရေတောင်းသောက်တာပါ၊ ဒါနဲ့ လူကလေးက ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေတာလား၊ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်သီဟက လွန်ခဲ့သော ၄ လခန့်ကပင် ဖခင်ကြီးသေဆုံးသွားသော ကြောင့် တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်တော့ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ အဘွားအိုက နားထောင်၍

“လူကလေး သတင်းကိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပါလားကွယ်၊ ဒါနဲ့ လူကလေးကို ကြည့်ရတာ လက်ထဲမှာ ကျမ်းစာအုပ်ကြီး တစ်ကိုင်ကိုင်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလိုပဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်သီဟသည် တစ်ဦးတည်း အဖော်မဲ့နေသော အချိန်ဖြစ်၍ ခရီးသွား အဘွားအိုကို သူ၏ အခက်အခဲအား ရင်ဖွင့်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်

“ဒီလိုပါ အဘွားရယ်၊ အဖေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းတော့ ဘာမှ မကျန်ရစ်ပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့အဖေရဲ့ အမွေအနေနဲ့ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ထိန်းသိမ်း ထားရတယ်၊ ဒီပစ္စည်းကို လိုချင်နေတဲ့ သူလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အခိုးခံရမှာ ကျွန်တော်သိပ်ကြောက် နေတယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ အဘွားအိုက မောင်သီဟ၏ စကားကို သေချာစွာ နားထောင်၍

“လူကလေး သူ့ခိုးရန်ကြောက်နေတာကိုး၊ ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ ကွယ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်က စစ်ကိုင်းဘက်က ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဆီမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ သစ်ကနက်သား ကြောင်နက်ရုပ် လေး တစ်ရုပ်ရှိတယ်၊ ဒီကြောင်နက်ရုပ်ကလေးဟာ ည လူခြေတိတ်ဆိတ်တဲ့ အချိန်မှာ မျက်လုံးကနေ အရောင်တဝင်းဝင်း တောက်ပြီး ကြောင်အော်သံ ထွက်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ တစ်နေ့မှာ အလွန်အစွမ်း ထက်တဲ့ သူခိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဆရာတော်ဆီကို လှူဖွယ် ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သူဟာ သူခိုးအတတ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတယ်လို့ အသိပေးပြီး ဆရာတော်ဆီက သစ်ကနက်သား ကြောင်နက်ရုပ်ကလေးကို စွန့်ခိုင်းတယ်ကွဲ့၊ ဆရာတော်ကြီးကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ ကြောင်နက်ရုပ်

ကို မပေးနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ခိုးကြီးက ဆရာ တော်ဘုရား မပေးရင်တော့ ကြောင်နက်ရုပ်ကလေးကို တပည့်တော် မ ရရအောင် ခိုးမှာ ပဲ ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ နန်းတော်ထဲက ပစ္စည်းကို တောင် လိုချင်ရင် မရရအောင် ခိုးတဲ့ သူလို့ ဆရာတော်ကို ခြိမ်းခြောက် တယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကလည်း မင်းကလည်း အစွမ်းထက်တဲ့ သူခိုး တစ်ယောက်၊ ငါကလည်း လောကီပညာ ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာတော်ပဲ ၊ ဒါကြောင့် အစွမ်းရှိရင်တော့ ရအောင် ခိုးပေတော့ ငါကလည်း ငါ့နည်း ငါ့ဟန်နဲ့ ကာကွယ်ရမှာ ပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာတော်ဟာ သူခိုးပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက်၊ ကျောင်းမှာ လောကီ ပညာအစီအရင် တစ် ခုလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီ အစီအရင်ကြောင့် သူခိုးဟာ ကျောင်းထဲကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားကြိုးစား မအောင်မြင်ဘူး၊ ကျောင်းထဲကို ရအောင်ဝင်နိုင်တဲ့ ညမှာ ကျက်သရေခန်းထဲက ငရုတ်ဆုံကြီးဟာ အလိုလိုနေရင်း ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ရတယ်။ နောက် ဆုံး သူခိုးဟာ ဆရာတော်ဆီကို ရောက် လာပြီး တပည့်တော် အရှုံးပေးပါပြီဘုရားလို့ ဝန်ခံသွားခဲ့တယ်။ ဆရာတော် စီရင်ခဲ့တဲ့ လောကီပညာအစီအရင်ကို လူကလေး မလိုချင်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်သီဟက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

“လိုချင်တာပေါ့ အဘွားရယ်၊ အဘွားသိရင် ပြောပြပါ”

ဟု တောင်းပန် လိုက်လေ၏။ အဘွားကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီနည်းက လွယ်လွယ်လေးပါကွယ်၊ ရှေးမြန်မာကြီးတွေဟာ ဒီနည်းကို အသုံးပြုပြီး သူခိုး ရန်က ကာကွယ်လေ့ရှိတယ်။ လူကလေး ကသစ်သီးအစေ့ လေးစေ့ကို ရှာလိုက်၊ ကသစ်စေ့ဆိုတာ နီနီ ရဲရဲ အစေ့လေးတွေ၊ ရှာရလွယ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကသစ်စေ့လေးစေ့ကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်ပြီး အိ

မ်ထောင့်လေး ထောင့်မှာ တစ်စေ့စီ ညှပ်ထားပါ။ အဲဒါဆိုရင် အိမ်ထဲကို သူခိုးမဝင်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ဆရာတော်ကြီး အသုံးပြုခဲ့တဲ့ လောကီပညာ အစီအရင်ပဲ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ မောင်သီဟက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ကသစ်စေ့လေးစေ့ကို အိမ်ထောင့်လေးထောင့်မှာ ထားလိုက်ရုံနဲ့ သူ ခိုးမဝင်နိုင်ဘူးဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ အဘွားအိုက ဆက်လက်၍

“လောကီပညာနည်းနဲ့ ကက်ကင်းဓာတ်ဆင်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့လူ ကလေး၊ ဟော ဒီမှာ ကြည့်”

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ မြေဖြူခဲလေးကိုယူ၍ ကြမ်းပေါ်တွင် ရေးခြစ်ပြ လေ၏။

အဘွားအိုက

“ကသစ်စေ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာမရရင် ကြက်သွန်လေးလုံးကိုရှာပြီး အမြစ်ကို ကြိုးနဲ့ ချည်ပါ။ ပြီးရင် အိမ်ထောင့်လေးထောင့်မှာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်။ ဒါဆိုရင်လဲ အိမ်ထဲကို သူခိုးမဝင်နိုင် ဘူး။ သူလဲ ကက်ကင်းဓာတ်ဆင်ထားတာပဲ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ မောင်သီဟက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မှတ်သားထားလိုက်ပြီး အဘွားအိုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆိုလေ၏။

အဘွားအို ထွက်ခွာသွားသောအခါ သူ့ခိုးရန်မှ ကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းကိုရသဖြင့် ကျမ်း စာအုပ်ကြီးအတွက် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားလေ၏။

ထို့နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့လှည့်လည်၍ ကသစ်ပင်ကို ရှာဖွေကာ ကသစ်စေ့လေးစေ့ကို စက္ကူဖြင့်ထုပ်၍ အိမ်ထောင့်လေးထောင့်တွင် ညှပ်ထား လိုက်လေ၏။

သူသည် လောကီပညာအစီအရင်တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီးသော်လည်း ကျမ်းစာအုပ်ကြီးအတွက် စိတ် မချနိုင်သေးဘဲ လုံခြုံသောနေရာတွင် ဖွက်ရန် နေရာ ရှာဖွေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ကို ခေါင်းအုံးအိပ်ရန် စိတ်ကူးမိပြီး စာအုပ်ကြီးကို သန့်စင်သော အဝတ်ဖြင့်ထုပ်၍ ခေါင်းအုံးအဖြစ် အိပ်စက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ပင် စိတ်အေးလက်အေး နေထိုင်ရလေ၏။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာနိုးသောအခါ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးရှိနေသေး သဖြင့် ရင်အေးသွားလေ၏။

ဖခင်ကြီး၏ ဆရာဆိုသူကိုမည်မျှကြာအောင် စောင့်ရမည်မသိ။

ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းရမည့်တာဝန်မှာ ကြီးလွန်းလှ၏။

အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို လိုချင်တပ်မက်သူ လူကြီးသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လုယက် ယူငင်မည်မှာ သေချာ၏။

သီဟသည် နေ့လယ်စာ စားချိန်သို့ရောက်သောအခါ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို စိတ်မချသည် နှင့် ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူဆောင်သွားရ နိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက်တွင် မူ အိမ်နီးချင်း ဆံပင်ညှပ်ဆရာကြီး ထံသို့သွား၍ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို အပ်နှံ ကာ ထမင်းဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

အလာလမ်းတွင် ငါးမျှားနေသောလူကြီးကို တွေ့ရပြန်၏။ လူကြီးက မောင်သီဟကို လှည့်၍ ပင်မကြည့်ဘဲ

“ကောင်လေး၊ မင်းအကြံပိုင်သွားတယ်၊ ညက အဂ္ဂိရတ်စာအုပ်ကြီးကို ခိုးဖို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ တယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မောင်သီဟက အံ့ကြိတ်၍

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်နေရတာလဲ ၊ ကျုပ်ကတော့ အသက် နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်ရမှာ ပဲ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောဆိုလေရာ လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ညက ကသစ်စေ့ကယ်သွားလို့ ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ငါ့လက်ထဲ မရောက်တယ်မှတ်ပါ”

ဟု မခံချင်အောင်ပြောလေ၏။ မောင်သီဟက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အသက်မရှိတဲ့ ကသစ်စေ့လေးတွေကို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူက

ကြောက်ရတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက

“ရာဇဝင်ထဲမှာ သူခိုးကြီးငတ်ပြားဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ငတ်ပြားဟာ သူခိုးမဖြစ်မီက ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ လူပျိုကာလသားအဖြစ် နေထိုင်တယ်၊ ဆရာတော်ကြီးဟာ ငတ်ပြားကို ချစ်ခင်လို့ သွားလေရာခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်၊ တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ငတ်ပြားဟာ အလှူ တစ်ခုကပြန် လာပြီးလမ်းမှာ အော်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ကြောင်သေကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်၊ ကြောင်ကြီးဟာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပုပ်ပွပြီး လောက်တွေ တဖွားဖွား တက်နေပေမယ့် ကြောင်ခေါင်းကြီးကတော့ ထောင်ထောင်ပြီး တညောင်ညောင် အော်နေတယ်၊ ကြောင်ကို ဆရာတော်ကြီးကမြင်တော့ ငတ်ပြား နင်သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ဒီကြောင်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကြောင်အမြုတေလို့ ခေါ်တယ်၊ အလွန်ရှားပါးလွန်းလို့ တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်ကြိုတွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကြောင်မျက်လုံးနှစ်လုံးကို နှိုက်ပြီးယူခဲ့၊ သတိထားရမှာက မျက်လုံး နှစ်လုံးကို ညာမျက်လုံး၊ ဘယ်မျက်လုံး သေသေချာချာမှတ်ခဲ့လို့ မှာ လိုက်တယ်၊ ငတ်ပြားဟာ ကြောင်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးကို ထုတ်ယူပြီးတာနဲ့ ကြောင်ကြီးဟာ တညောင်ညောင်မအော်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတယ်၊ ကျောင်းကိုပြန်ရောက်တဲ့ အခါ၊ ဆရာတော်ကြီးက နက္ခတ်ကြိုတဲ့ နေ့ကိုစောင့်ပြီး ပန်းပေါင်းတစ် ထောင်၊ ဂမုန်းပေါင်းတစ်ထောင်၊ အမြုတေပေါင်း တစ်ထောင် စတဲ့ ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကြောင်မျက်လုံး နှစ်လုံးကို စီရင်ပြီး ဘယ်ပေါင်မှာ ကြောင်အဆင်း၊ ညာပေါင်မှာ ကြောင်အတက်ကို ထိုးနှံပေးတယ်၊ ညသန်းခေါင်ရောက်တဲ့ အခါ ဆရာတော်ကြီးက ငတ်ပြားကို ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ် ခေါ်သွားပြီး ဘယ်ပေါင်ကို လက်နဲ့ ပုတ်ပြီး ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်က ခုန်ဆင်းစေတယ်၊

ဒီအခါမှာ ငတက်ပြားဟာ ကျောင်းအောက်ကို ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်လို ညင်ညင်သာသာကျသွားတယ်။ ဆရာတော် ကြီးက တစ်ဖန် ညာဘက်ပေါင်ကိုပုတ်ပြီး ကျောင်းပေါ်တက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ အခါ ငတက်ပြား လဲ ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်ကို ကြောင်တစ်ကောင်လိုပဲ ညင်ညင်သာသာ ရောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူခိုးကြီးငတက်ပြားဟာ အလွန်အစွမ်းထက်ပြီး သူ့အလို ရှိမယ်ဆိုရင် ဘုရင့်နန်းတော်ထဲအထိ ဝင်ရောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ငတက်ပြားလို အစွမ်းထက်တဲ့ သူခိုးဝိဇ္ဇာကြီးတွေတောင် အိမ်ထောင့်မှာ ကသစ်စေ့လေးစေ့မြှုပ်ထားတာမြင်ရင် မခိုးဝံ့ဘူး။ ပြန်လှည့် လာလေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ လောကီပညာရဲ့ သဘောကို နားလည်လို့ ပဲ။ ဒါကြောင့် ငါလိုလူ တစ်ယောက်ဟာ လှည့်ပြန်ရတာ မဆန်းပါဘူးကွာ”

ပြောလေရာ မောင်သီဟက လူကြီး၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး “လောကီပညာက ဒီလောက်တောင်ကြောက်ဖို့ ကောင်းသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍

“မင်းမေးခွန်းကို ငါဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မင်းမယုံရင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပါလား။ နံတူသတ်က အသေရဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ လူနှစ်ယောက်ဟာ ဝက်တစ်ကောင်ကို ဝါးလုံးနဲ့ လျှိုထမ်းပြီး ရေဆိပ်ရောက်တဲ့ အခါ ဝက်ကိုချပြီး ရေဆင်းချိုးရင် ဝက်သေသွားလိမ့်မယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ဒီမှာ ကြည့်”

လူကြီးသည် တုတ်ချောင်းဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ခြစ်ပြလေ၏။

လူ = ဗုဒ္ဓဟူး(၄) ဝါးလုံး= ဗုဒ္ဓဟူး(၄)

ဝက်= ဗုဒ္ဓဟူး(၄) ရေ= ဗုဒ္ဓဟူး(၄)

မောင်သီဟသည် လူကြီးရေးသောစာများကိုကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းကာ

“ကျုပ်မှာ ဝက်လည်း မရှိဘူး၊ ထမ်းစရာ လူနှစ်ယောက်လည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလက်တွေ့စမ်းမှာလဲ”

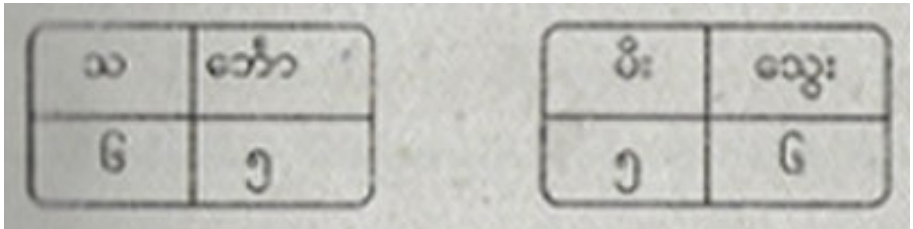
ဟု စောဒကတက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက

“ဒါဆိုရင် သင်္ဘောပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို မီးသွေးနဲ့ အုံလိုက်ရင် သင်္ဘောပင် သေသွားလိမ့် မယ်၊ ဒါကိုတော့ မင်းလက်တွေ့ စမ်းကြည့်လို့ရမှာပေါ့”

ဟု ဆိုလေရာ မောင်သီဟက ခေါင်းညိတ်၍

“သင်္ဘောပင်ကိုတော့ စမ်းလို့ ရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခြံထဲမှာ သင်္ဘောပင်ရှိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သင်္ဘောပင်ကို မီးသွေးနဲ့ အုံရုံနဲ့ သင်္ဘောပင်က ဘာလို့ သေရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက မြေပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးခြစ်လေ၏။

မောင်သီဟသည် လူကြီး၏ ဗဟု သုတကြွယ်ဝပုံကို သဘောကျသွားလေ၏။ ဤလူကြီးသည် အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားဟာ အသိပညာနဲ့ ပြည့်စုံရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ သူတစ်ပါးပစ္စည်း

ကို မတရားလိုချင်ရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ လူကြီးက ငါးမျှားတံကို သိမ်းဆည်းကာ တဟားဟား ရယ်မော လိုက်ပြီး

“ဘုန်းကြီးစာချမလုပ်နဲ့ ကောင်လေး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ အင်္ဂါ ရုတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို မရရအောင် ယူရမှာ ပဲ၊ ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် တရားသည် ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ၊ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လိုအပ်ရင် မင်း အသက်ကို သတ်ဖို့ လည်း ဝန်မလေးဘူး၊ ထမင်းဝဝသာ စားထားပေတော့ ကောင်လေး”

ဟု ပြောလေရာ မောင်သီဟသည် လူကြီး၏ မျက်နှာကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးကြည့်ရင်း

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားခြောက်တိုင်း ကြောက်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မောင်သီဟသည် ညသို့ရောက်သောအခါ ညစာ စောစောစားပြီး အိမ်တံခါးများကို ပိတ်လေ ၏။ ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖျာတစ်ချပ်ကို ခင်းကာ အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

မောင်သီဟသည် ရေကန်အနီးတွင် လူကြီးနှင့် ပြောဆိုခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်ကြား ယောင်နေပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ညအတော်နက်သောအခါမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ညသန်းခေါင်ကျော်သောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ ခါးကို ဆောင့်ကန်ခြင်းခံရသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေ၏။

အိမ်တစ်ခန်းလုံး မီးထိန်ထိန်လင်းနေပြီး ဓားရှည်ကိုင်ထားသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ထိုသူများ သည် ဝ

တ်စုံနက်များကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ် အိမ်ထဲ ဝင်လာရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ထိုသူသုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူသူက မောင်သီဟ၏ မျက်နှာရှေ့တွင် ဓားရှည်ကြီးကို ဝဲ လိုက်ပြီး

“စကားမရှည်နဲ့ ကောင်လေး၊ မင်းအသက် မသေချင်ရင် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ငါတို့ လက်ထဲ အပ်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုသုံးယောက်သည် ငါးမျှားသော လူကြီး၏ တပည့်များ ဖြစ်ဟန်တူ ၏။ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးသည် သူ၏ လက်ထဲတွင် မရှိဘဲ ဆံပင်ညှပ်ဆရာကြီး၏ အိမ်၌ အပ်နှံထား သဖြင့် တော်ပါသေး၏ ။ မောင်သီဟက

“ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ကျုပ်အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ရှိရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ လက်ကို မအပ်နိုင်ဘူး”

ဟု ငြင်းဆန် လိုက်လေ၏။

ဓားရှည်ကိုင်လူတစ်ယောက်က

“ဟေ့ကောင်လေး၊ သေသွားချင်သလား၊ အေးအေးဆေးဆေး တောင်းတာ ထုတ်ပေးရင် ပေး၊ မပေးရင် မင်းကိုသတ်ပြီး တစ်အိမ်လုံး မြေလှန်ရှာလိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ခြံဝင်းထဲရှိ မောင်သီဟ၏ ခွေးညိုကြီးသည် ဓားပြ များကို ဆူညံစွာ ဟောင်လေ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်က ခွေးညိုကြီးကိုလှည့်ကြည့်၍

“ဒီခွေးတော်တော်ဟောင်နေပါလား၊ ဟေ့ကောင် သွားရှင်းလိုက်ကွာ”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ ဓားပြတစ်ဦးသည် ဓားရှည်ကြီးကို ဝင့်၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ ၏။ ခဏအကြာတွင် ခွေးဟောင်သံ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ မောင်သီဟသည် ဓားပြများ ၏ ရက်စက်ပုံကို ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

မောင်သီဟက တောက်ခေါက်၍

“ခင်ဗျားတို့ အတော် ရက်စက်တဲ့ သူတွေပဲ အပြစ်မဲ့တဲ့ ခွေးကို သတ်ပစ်တယ်”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။ ဓားပြက အိမ်ပေါ်သို့ တက် လာပြီး သွေးများ ပေလာဟန်ရှိသောဓား ကို ပုဆိုးဖြင့်သုတ်၍

“ငါတို့ လျှောက်မယ့်လမ်းမှာ အတားအဆီးလုပ်တဲ့ သူဆိုရင် လူဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပစ် ဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကိုထုတ်ပေးမလား၊ အသက်အသေခံမလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်သီဟက ခေါင်းခါ၍

“ကျမ်းစာအုပ်က ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ မတရားလိုချင်ရတာလဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်က

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာ တို့ မသိဘူး၊ ငါတို့ ကို ကျမ်းစာအုပ်တောင်းလို့ မရရင် မင်းကို အပျောက် ရှင်းပြီး တစ်အိမ်လုံး မြေလှန်ရှာဖို့ မှာ လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သီဟသည် ဓားပြခေါင်းဆောင်ကို လက်သီး

ဆုပ်၍ ရှုတင်းတင်းကြည့် လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့ သတ်ချင်ရင် သတ်လိုက်၊ ကျမ်းစာအုပ်ကိုတော့ ကျုပ်အ သက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ် ရမှာ ပဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်က တဟားဟားရ ယ်မော၍

“သတ္တိခဲလေးပါလား၊ လူမသတ်ချင်လို့ အေးအေးဆေးဆေးနေတာ မရတော့လဲ သတ်ရ တော့မှာ ပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ဘုရားတရားသာ အောက် မေ့ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဓားကိုမြှောက်၍ မောင်သီဟကို ခုတ်ပိုင်းရန် ပြင်လိုက်၏ ။ မောင်သီဟသည် ထွက်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

*